

Любезный ми сыне !

Въ двѣгодишно-то ми почти отожествіе, на кое-то причина та е ужасно то ми приключеніе въ Силистрѣ, ты въспріе безъ врѣмя, домашны ты грижи, и, ако и неспособенъ още съ нездорѣлыя си възрасть, натовари ся съ тѣжкы ты трудове на едно многочисленно домородство : да хранишь твои ты невъзрастны и мими брѣтья, кои и до днесъ на тебе глѣдять, лишени отъ всякъ помощь и защитеніе !

Много ижтѣ ми си писалъ жаловны писма, съ кои то си тѣжишь че прѣмнина нѣжнѣ тѣ си младость, когато бѣше врѣмя да научишь иѣчто, въ горестны смърбы, всякога потопень у най жѣстоуны злощастіа ! — Това мя правеше да въздишамъ чѣсто и кога ты прочитахъ срѣдце ми ся раздираше !

За такъвѣхъ синовѣхъ любовь, како нѣмамъ съ что друго да ты възнаградѣхъ, носвѣщавамъ ти настоящѣхъ тѣхъ книжницѣхъ коуж то приими благоразумно, като единѣхъ знакъ на отеческото ми чядолюбіе.

А Всеблагый Богъ да ми ты поживи и благослови, като испълни твои ты добри желанія, за да бѣдешъ единѣхъ день полъзень себе отечеству и на твоя многотрадалный отецъ

Р. И. Блъсковъ.